

12. tanulmány

Az Úr napja

Június 10., szombat délután

Ha felveszik Isten teljes fegyverzetét, és naponta időt szentelnek az elmélyedésre, az imára és a Szentírás tanulmányozására, a mennyel állnak kapcsolatban, és megmentő, átalakító hatást gyakorolnak a körülöttük élőkre. Gondolataik emelkedettek, törekvéseik nemesek lesznek. Világosan megértik az igazságot és az Úr iránti kötelességeiket. Vágyakozni fognak az ártatlanságra, a világosságra, a szeretetre és a többi mennyei adományra. Komoly imájuk behatol a függöny mögé. Szent bátorsággal lépnek a végtelen Isten jelenlétébe. Tudják, hogy övék a menny fénye és dicsősége, annak a szoros kapcsolatnak köszönhetően, ami öszkesköti őket a Mindenhatóval. Ez a valódi keresztények kiváltsága.

Nem elég az elvont elmélyedés, és a jó tettek sem elegendőek önmagukban – mindkettőre szükség van a keresztény jellem kialakításához. A komoly, titkos imával nyert erő felkészít, hogy ellenállhassunk a társas szórakozás vonzalmainak. Azonban nem kell elzárkóznunk a világtól, mert keresztény életünk célja, hogy a világ világossága legyünk. Csak akkor nincs ártalmunkra a világiak társasága, ha azzal a szándékkal érintkezünk velük, hogy Istenhez vezessük őket, és ha lelkileg elég erősek vagyunk, hogy ellenálljunk rossz hatásuknak. – *Bizonyságtételek*, 5. kötet, 112. old.

Valljuk, hogy idegenek és vándorok vagyunk ezen a földön, és egy jobb, mennyei hon felé zarándokolunk. Ha valóban csupán utazók vagyunk egy olyan otthon felé, ahol csak szentek lakhatnak, ennek az országnak a megismerése lesz legfőbb elfoglaltságunk; lelkes érdeklődéssel fordulunk a szükséges előkészületek, valamint a kellő magatartás és jellem felé, hogy az ország polgáiraivá válhassunk. Jézus, az ország

Királya feddhetetlen és szent. Ő parancsolta követőinek: „Szentek legyetek, mert én szent vagyok.” (1Pt 1:16) Ha Krisztus és a büntelen angyalok társaságát szeretnénk élvezni az eljövendő világban, akkor már itt fel kell készülnünk a társaságukra. (...)

Az ország, ami felé utazunk, minden tekintetben sokkal vonzóbb, mint Kánaán volt Izrael fiai számára. (...) Mi akadályozta meg a haladásukat még ott, a vágyott ország határán is? (...) Megátalkodott hitelenségük miatt fordultak vissza. Nem álltak készen bármit is kockáztatni Isten ígéreteiért. (...) Izrael fiainak története figyelmeztetés számunkra, „akikhez az időknek vége elérkezett”. Mondhatjuk, hogy a mennyei Kánaán határához érteztünk. Ha akarjuk, rátekinthetünk és szemlélhetjük a vágyott ország szépségeit. Ha él bennünk az Isten ígéreteibe vetett hit, látszani fog beszélgetéseinken és magaviseletünkön, hogy nem ennek a világnak élünk, hanem a szent országra való készülődésünk a legfontosabb tennivalónk. – *That I May Know Him*, 169. old.

Június 11., vasárnap – A tekintélyek sora

Ha az Írást nem értjük tökéletesen, amikor Sátán csodatevő ereje megnyilvánul világunkban, akkor könnyen eltévedhetünk, és az Úr művének tekinthetjük, hiszen Isten Igéje kijelenti, hogy ha lehetséges volna, megtévesztené még a választottakat is. Ha meggyökereztünk, és már szilárd alapunk van az igazságban, csak akkor nem söpörhetnek el bennünket az ördög csalárdságai. Ragaszkodnunk kell a Bibliánkhoz. Ha Sátán elhitetheti veled, hogy a Szentírásban vannak nem ihletett szövegek is, akkor már behálózta a lelkedet. Éppen a legfontosabb időpontban nem lesz biztonságunk, biztosítékunk, amikor legjobban kellene tudnunk, hogy mi az igazság. – *Evangelizálás*, 249. old.

Feltámadása után Jézus megjelent tanítványainak az Emmausz felé vezető úton, és „elkezdvén Mózesről és minden prófétáktól fogva, magyarázta nekik minden írásokban, amik őfelőle megíratnak” (Lk 24:27). (...) A Megváltó fényt akart gyújtani értelmükben, hogy hitükkel a „biztos prófétai beszédbe” kapaszkodjanak. Azt akarta, hogy az igazság erős gyökeret verjen a lelkükben, nem csupán azért, mert személyesen tett

bizonyosságot nekik, hanem mert a ceremóniális törvény szimbólumai, az árnyékszolgálat, valamint az Ótestamentum próféciai mind-mind kétségbevonhatatlan bizonyítékok. A Mester követőinek értelmes hitre volt szükségük, nemcsak saját érdekükben, hanem azért is, hogy megismertethessék Krisztust a világgal. És e munka kezdetén Jézus a tanítványok figyelmét „Mózesre” és „minden prófétára” terelte. Így tett bizonyosságot a feltámadt Üdvözítő az ószövetségi Szentírás értékéről és fontosságáról. – *A nagy küzdelem*, 349. old.

Az Isten Igéjét figyelmen kívül hagyó tévtanok mindenfelől beáramlanak majd körünkbe, és a hitben gyengéknek bölcsen hangzó igazságokat fognak jelenteni. Valójában ezek a semmivel egyenértékűek, sok gyülekezeti tag mégis annyira megalégszik a silány eledellel, hogy vallásuk emésztési zavarokkal küszködő vallássá válik. Miért kicsinylik le úgy a férfiak és nők eddigi tapasztalatukat azáltal, hogy üres meséket gyűjtenek, és azokat figyelemre méltó dolgokként teszik közzé? Isten népének nincs arra ideje, hogy olyan bizonytalan és könnyelmű kérdéseken töprengjen, melyeknek semmi közük a menny követelményeihez.

Az Úr józanul és őszintén gondolkodó férfiakat és nőket szeretne látni. Egyre magasabb és magasabb szintre kell jutnunk, hogy szélesebb horizont táruljon elénk! Jézusra tekintve az Ő hasonlatosságára kell elváltoznunk! Ha a menny mély és örökkévaló igazságait kutatva töltik idejüket, semmi léhaság nem kerül be a vallási életükbe. Amint Isten Igéjének hatalmas igazságait tanulmányozzák, meglátják a láthatatlant. Megértik, hogy azok a legfelelőbb és legnemesebb igazságok, melyek minden igazság forrásával, azaz Jézussal kapcsolatosak. Közben róla tanulnak, indítékaik és együttérzésük szilárdá és megingathatatlaná válik, mert a mindenek fölött való bölcsesség szilárd és marandó. A Krisztustól származó élő víz nem csekélyke forrás, mely egy ideig csobog, majd kiszárad; az élő víz örök életre buzog!

Tartsuk magunkat Isten kijelentett törvényéhez, és akkor tudni fogjuk, hogy világosságunk a minden igaz világosság isteni Forrásától származik! – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. kötet, 102–103. old.

Június 12., hétfő – A csúfolódók

Virrasszatok, virrasszatok, virrasszatok! Csaknem mindenki abba hagyta éber várakozását. Nem állunk készen, hogy azonnal ajtót nyissunk neki. A világ szeretete annyira lekötötte gondolatainkat, hogy nem az égre, hanem le, a földre néz a szemünk. Sürgölődünk, lobogó lelkesedéssel építjük különféle vállalkozásainkat, Istent pedig elfelejtjük, s nem becsüljük meg a mennyei kincset. Nem virrasztunk, nem is várakozunk. A világ szeretete és a család gazdagság kiszorítja hitünket, ezért nem szeretjük, nem is várjuk Üdvözítőnk megjelenését. Keményen törjük magunkat, hogy gondoskodjunk magunkról. Nyugtalankodunk, és nagymértékben hiányt szenvedünk a szilárd, Istenbe vetett hitben. Sokan egyre csak fáradoznak, aggódnak, terveznek, és rettegnek, hogy majd ínséget látnak. Nem marad idejük imára, sem vallásos összejövetelekre. Mikor így gondoskodnak magukról, nem hagyják, hogy Isten gondoskodjon róluk. Az Úr nem tesz sokat értük, mert nem hagynak neki lehetőséget sem rá. Túl sokat tesznek magukért, és alig-alig hisznek és bíznak Istenben. – *Bizonyságtételek*, 2. kötet, 195. old.

Nem ismerjük Urunk visszajövetelének pontos idejét. De vagy ebben az évben, vagy a következőben, vagy évek múltán következik be, Krisztus azt mondta, hogy úgy jön el, mint éjjel a tolvaj. Mindenkihez intézte szavait: „Virrasszatok!” Nagyon sok ember számára olyan időpontban fog eljönni, amikor nem várják. Eljövetele előtt majd ezt kérdezik az emberek: „Hol van az Ő eljövetelének ígérete?” (...)

A gonosz szerzője, Sátán most nyilatkoztatja ki hatalmát az emberek fiaiban. Ez az ő órája, a sötétség erőinek ideje. Látszólag ő tartja ellenőrzése alatt a világot... Létezik egy erő, amely a világot egyre nagyobb ellenállásra készíti Krisztussal és üzenetével szemben. (...)

Az ördög most minden erejét latba veti, hogy akadályozza Isten ügyét. (...) Figyelmeztetnünk kell a testvéreinket és testvérnőinket, hogy vigyázzanak a hamis tanításokkal, és őrizkedjenek azoktól, akik e tévtanok csapdájába estek.

Ha valaha volt idő, amikor Isten őrszemeinek ébernek kellett lenniük, akkor az az idő most van. – *The Upward Look*, 365. old.

Széles körben elterjedt a büszkeség és a becsvágy; és ha ezeket ápolják, ajtót nyitnak az irigység és a hatalmi harc előtt: a lélek elidegenedik Istentől, és észrevétlenül Sátán soraiba áll át. (...) Miközben minden erejükkel próbálják az emberek bizalmát megingatni az Úrtól rendelt személyekben, azt hiszik, hogy jó ügyet szolgálnak, és hogy a menny ügyét viszik előre. (...)

A bűnös engedékenység által az emberek beengedik az ördögöt az elméjükbe, és a gonoszság egyik fokáról a másikra jutnak. A világosság visszautasítása elhomályosítja az elmét és megkeményíti a szívet, így könnyebben megteszik a következő lépést a bűn irányába, még határozottabban elvetik a világosságot, míg végül rossz szokásaik berögzülnek. A bűn többé már nem tűnik bűnnek számukra. – *Conflict and Courage*, 108. old.

Június 13., kedd – Ezer esztendő olyan, min egy nap

Abból a sok-sok emberből, akik az özönvíz előtt laktak a földön, csak nyolcan hittek Istenben, és engedelmeskedtek Noén keresztül küldött szavának. Az igazság prédikátora százhusz éven át figyelmeztette a világot a közelgő pusztulásra, de üzenetét elutasították és semmibe vették. Mielőtt a Törvényadó eljön, hogy megbüntesse az engedetleneket, figyelmezteti a törvényszegőket. (...) Ezt mondja Péter apostol: „Tudván először azt, hogy az utolsó időkben csúfokodók támadnak, akik saját kívánságaik szerint járnak, és ezt mondják: Hol van az Ő eljövételének ígérete? Mert amióta az atyák elhunytak, minden azonképpen marad a teremtés kezdetétől fogva.” (2Pt 3:3–4) Nem halljuk-e mi is ugyan ezeket a szavakat, nem csupán azoktól, akik nyíltan tagadják Isten létezését, hanem sok olyan embertől is, akik felállnak országunk színpadaira? „Nincs ok az aggodalomra! – kiáltják. – Mielőtt Krisztus eljön, az egész világ megtér, és ezer évig uralkodik az igazság. Békesség! Békesség! Minden úgy folytatódik, ahogy kezdettől fogva volt. Ne zavarjon meg senkit ezeknek a vészmadaraknak az izgató üzenete!” De ez az elmélet a millenniumról nem egyezik meg Krisztus és az apostolok tanításaival. Jézus feltette ezt a sokatmondó kérdést: „Az embernek Fia mikor eljő, avagy talál-e hitet a földön?” (Lk 18:8) És amint láttuk, azt is kije-

lentette, hogy a világ állapota olyan lesz, mint Noé napjaiban volt egykor.
– *Pátriárkák és próféták*, 102. old.

Istenünk szavára hallgat a menny és a föld, és Ő pontosan tudja, mire van szükségünk. Mi csak rövid távolságot látunk magunk előtt, de „nincsen oly teremtmény, amely nyilvánvaló nem volna előtte, sőt mindenek meztelenek és leplezetlenek annak szeme előtt, akiről mi beszélünk” (Zsid 4:13).

Az Úr magasan trónol a föld nyugtalansága fölött. Nincs titok isteni tekintete előtt. Nagy és zavartalan örökkévalóságából rendeli el, amit jónak lát.

Az Atya tudta nélkül egyetlen veréb sem hull le a földre. (...)

Olyan tudatlanok vagyunk Isten felől, akár egy kisgyerek; ennek ellenére kisgyermek módjára szerethetjük Őt, és engedelmeskedhetünk neki. Ahelyett, hogy az Úr természetét és előjogait találgatnánk, engedelmeskedjünk inkább szavainak: „Csöndesedjete és ismerjéte el, hogy én vagyok az Isten!” (Zsoltár 46:11) – *Bizonyságtételek*, 8. kötet, 273, 279. old.

Krisztus mindig kész bennünket bűneinktől megszabadítani, de sohasem kényszeríti akaratumkat. Ám ha állandó vétkezés folytán akaratumk teljesen a gonosz felé hajlik, ha nem vágyunk újból szabadokká lenni, és nem akarjuk elfogadni Isten kegyelmét, vajon mi egyebet tehet még értünk? Ha makacsul visszautasítjuk szeretetét, önmagunk vagyunk kárhozatunk okozói. „Íme, itt a kellemetes idő, íme, itt az üdvösség napja.” (2Kor 6:2) „Ma, ha az Ő szavát halljátok, meg ne keményítsétek a ti szíveteket!” (Zsid 3:7–8) – *Jézushoz vezető út*, 34. old.

Június 14., szerda – És akkor mi van?

A gonosz szolga azt mondta szívében: „Halogatja még az én uram a hazajövetelt.” Nem azt állítja, hogy Krisztus nem jön el. Nem gúnyolódik Jézus második eljövetelének tanításán, de szívében, cselekedeteivel és szavaival is kinyilvánítja, hogy az Úr eljövetele késik. Számúzi másokból is azt a meggyőződést, hogy az Úr gyorsan eljön. Befolyásával

öntelt és meggondolatlan késlekedésre bírja rá az embereket. Megerősödnek világiasságukban és lelki tompultságukban. Földi szenvedélyek, romlott gondolatok veszik birtokba elméjüket. A gonosz szolga együtt eszik és iszik a részegeskedőkkel; egyesül a világgal az élvezetek, szórakozások hajhászásában. Veri szolgatársait, megvádolja és kárhoztatja az Urukhoz hűségeseket. Elvegyül a világgal, és azzal együtt süllyed egyre mélyebbre a bűnökben. Félelmetes összekeveredés ez a világgal, amellyel együtt esik csapdába. „Megjön annak a szolganak az ura, amely napon nem várja, és amely órában nem gondolja, és kettévágatja őt, és a hitetlenek sorsára juttatja.” – *Jézus élete*, 635. old.

A Biblia bőven tartalmaz figyelmeztető tanításokat, hogy tegyünk bizonyosságot a szeretetről, a türelmemről és a tiszteletről beszédünkben és mások iránti magatartásunkban. Jézus szeretete a lélekben sosem vezet gonosszagra és irigységre. A keresztény szeretet gyöngé palántáját nagy gonddal kell ápolni. Csak akkor növekszik, ha megfelelően gondozzuk.

A menny felfigyel arra, aki a béke és a szeretet légkörében él. Ez az ember elnyeri jutalmát, és meg fog állni az Úr nagy napján. – *Our High Calling*, 234. old.

Amikor valaki a szívébe zárja Krisztust, az Ő képmása tör felszínre az életében. Ahol valamikor büszkeség trónolt, ott most alázat uralkodik, szelídség, türelem enyhíti a természettől fogva romlott, féktelen jellem durva vonásait. A Jézus iránti szeretet a népe iránti szeretetben fog kivirágozni. Ez nem szeszélyesen változó, fel-fellobbanó, majd újra elhidegülő, hanem kitartó, mély és erős szeretet. A keresztény élete mentes lesz minden színleléstől, mesterkéeltségtől és hamiságtól. Ez becsületes, igaz és magasztos élet: Krisztus szól minden szavából, Ő tűnik fel minden tettében. A benne élő Üdvözítő világossága ragyog át rajta. Istennel tanácskozva, boldogan elmélkedve a mennyi dolgokról készülődik a mennybe, és azon fáradozik, hogy másokat is Jézus nyájába gyűjtsön. Üdvözítőnk mindent meg tud és meg akar tenni értünk, még azon felül is, amit kérünk vagy megértünk. – *Bizonyosságtételek*, 5. kötet, 49. old.

Június 15., csütörtök – Az utolsó felhívás

„Szeretteim, ezeket várván igyekezzetek, hogy szeplő nélkül és hiba nélkül valóknak találjon titeket, békességben... Növekedjete a kegyelemben és a mi Urunknak és megtartó Jézus Krisztusunknak ismeretében.” (2Pt 3:14, 18) A megszentelődés nem egyetlen pillanat, óra vagy nap műve, hanem szüntelen növekedés a kegyességben. Ma nem tudjuk, hogy holnap milyen nehéz küzdelem vár ránk. Sátán él és tevékenykedik. Naponta kiáltunk Istenhez segítségért és erőért az ellenálláshoz. Míg az ördög uralkodik, le kell győznünk magunkat, felül kell kerekednünk gyöngeségeinken. Nincs nyugvóhely, nincs olyan pont, ahova elérkezve azt mondhatjuk, hogy teljesen megvalósítottuk a célt. (...)

A keresztény élet szüntelen előretörés, menetelés. Jézus finomítja és tisztogatja népét. Amikor képmása tökéletesen tükröződik bennünk, tökéletesek és szentek vagyunk, készek az elválásra. Komoly erőfeszítést várnak el a kereszténytől. Az Úr int, hogy tartsuk távol magunkat a test és a lélek minden szennyétől, és Isten félelmében tegyük teljessé megszentelődésünket. Itt látjuk a nagy feladatot. Szüntelen munka vár a keresztényre. A szőlőtő minden indájának életet és erőt kell nyerni a tőkétől, hogy gyümölcsöt teremjen. – *Bizonyágtételek*, 1. kötet, 340. old.

Nyisd ki a menny felé lelked ablakait, és zárd be azokat a világ előtt! Engedd, hogy a feddhetetlenség Napja világítson be szívedbe! Krisztus alázatosságát és szelídségét ápolni, az Ő igáját és terheit viselni az a feladat, ami előtted áll, és téged és mindazokat illet, akikkel kapcsolatba lépsz. Ápold a mennyei erényeket! Minden szennyet takaríts ki a lelkedből! Szerezd meg ahhoz a szükséges képességet, hogy a mennyei család tagja lehess!

Isten Igéjének tanítása... a munkások gondolatait kegyelemmel édesíti meg, és segítséget nyújt a munka elvégzéséhez. Amikor az Úr befolyásolja gondolataikat, egyik a másiktól átveszi a legértékesebb gondolatokat. Higgyed, hogy a Szentírás Isten élő Igéje! – *Istennel ma*, 29. old.

Az a Krisztus kegyelmében való növekedés egyedüli útja, hogy önzetlenül végezzük a menny ránk bízott munkáját, minden tőlünk telhetőt elkövetve, hogy megsegítsük a támogatásunkra szorulókat. Gyakorlat

adja az erőt; a tevékenység az élet első feltétele. Akik úgy élik a Jézusban való életet, hogy tétlenül elfogadják a Lélek kegyelmi ajándékait, de mit sem tesznek a Megváltóért, megkísérlik az ingyen élést – munka nélkül. A semmittevés azonban mind a lelki, mind az anyagi világban elerőtlenedést és végül romlást eredményez. Az az ember, aki vonakodik mozgatni a végtagjait, csakhamar annyira elgyengül, hogy többé már képtelen lesz azokat használni. Hasonlóan az a keresztyény, aki nem akarja Istentől nyert erejét felhasználni, nemcsak hogy nem növekedhet Krisztus kegyelmében, hanem még a meglévő erőt is elveszíti.

Jézus egyháza az Úr elrendelt eszköze az elveszett emberiség üdvözítésére. Küldetése, hogy az evangéliumot az egész világnak eljuttassa. Ez egyúttal minden egyes keresztyény kötelessége. Ki-ki igyekezzen alkalma és képessége szerint teljesíteni az Üdvözítő parancsát. Krisztusnak előtünk megnyilatkozott szeretete mindnyájunkat adóssá tesz azokkal szemben, akik Őt még nem ismerik. Isten azért adta nekünk világosságát, hogy szétárásszuk sugarait. – *Jézushoz vezető út*, 80. old.

Június 16., péntek – További tanulmányozásra

Bizonyságtételek a gyülekezetnek, 1. kötet: „Advent-élmény” című fejezet.